

„DELICATĂ, SCRIPTOARE ȘI ADORABILĂ: MIRANDA.”

KIRKUS REVIEWS

MIRACOLELE

Mirandei

m
i
r
a
c
o
l
e

CORINT JUNIOR

SIOBHÁN PARKINSON

SIOBHÁN PARKINSON

MIRACOLELE
Mirandei

Traducere din engleză
de Maria Rizoiu

CORINT BOOKS

CAPITOLUL AL PATRULEA

Geografia fantastică

Ieri la școală, îi explicam geografia fantastică lui COR, când a venit Darren Hoey maimuțărindu-se și rânjind prostește la noi și ne-a întrebat despre ce bârfeam. Noi nu bârfim. Nu suntem genul ăla de fată, nici-una dintre noi.

De fapt, ideea de geografie fantastică mi-a venit de la Darren, într-un fel, fiindcă el joacă un joc care se cheamă Fotbal Fantastic*. Sună mai frumos decât e, de fapt. E atunci când inventezi echipe de fotbal care joacă împotriva echipelor inventate de prietenii tăi. Cred. Nu știu cum marchează goluri echipele inventate. Poate că poți inventa și scorul, dar atunci toată

* Fantasy Football.

lumea ar inventa scoruri ridicole, fiindcă toți ar vrea să câștige, deci nu poate să fie așa. E un mister. Așa spune bunica atunci când nu știe răspunsul la ceva. Ar trebui să crezi că e ceva uimitor, dar, după o vreme, afli că e doar modul ei de a nu recunoaște că habar n-are de nimic.

V-ar plăcea de bunica mea, dar vorbește în „buniceză“ (așa îi spune Gemma), care e greu de învățat. O parte din cuvinte sunt chiar în latină. De exemplu, pe pisica ei o cheamă *Tantum Ergo*, dar nu i-a spus asta și veterinarului, ca nu cumva să-l scandalizeze. Am întrebat-o ce înseamnă *Tantum Ergo*, iar ea mi-a spus că e „atât de mult, așadar“ în latină, ceea ce, în opinia mea, e ciudat, dar nu tocmai scandalos.

Tata mi-a spus că e scandalos doar pentru că e un imn*.

— De ce e scandalos că e un imn? l-am întrebat eu.

— Nu ți se pare puțin scandalos să-i pui pisicii numele unui imn? a zis el.

— Nu chiar, i-am spus eu. Dar presupun că, pentru o pisică, latina și engleza sunt totuna.

* Imnul *Pange lingua* e un cântec religios catolic despre Sfânta Împărtășanie. Versul *Tantum ergo Sacramentum* se traduce prin „Așadar, această mare taină“.

Bunica stă mai mult la noi. Casa ei e la vreo cinci kilometri de a noastră și uneori se duce cu bicicleta să ia una-alta sau să-i dea de mâncare lui Tantum dacă e prea bosumflat și nu vrea să mănânce la noi, sau pur și simplu ca să aibă parte de puțină liniște. Așa spune ea. Puțină liniște. Se vrea a fi o înțepătură la adresa noastră. Zău, ai crede că strigăm și zbierăm unii la alții întruna, la cât se vaită bunica spunând că are nevoie de liniște, dar noi nu suntem deloc așa. Dimpotrivă. La noi, toată lumea e foarte politicoasă, chiar și când ne certăm. Adică atunci când discutăm. Nu e ca acasă la COR, unde chiar strigă și țipă, și trântesc uși, și baia e mai mereu inundată, și câinele doarme în patul părinților, și duminica toată lumea își face de mâncare separat, așa că zdrăngăne tigăile și se bat pe râșnița de piper. E foarte palpitant. Îmi place să mă duc pe la ea și să mă bucur de gălăgie, sincer.

Mă rog, chestia cu fotbalul fantastic a lui Darren mi-a dat ideea pentru geografia fantastică și tocmai îi spuneam lui COR că vreau s-o patentez.

— Ce înseamnă? m-a întrebat ea. Mereu mă întreabă ce înseamnă diverse cuvinte, fiindcă eu sunt expertul în materie de cuvinte. Îmi place, asta demonstrează că e o prietenă loială.

— Așa se face cu invențiile, i-am explicat eu. Ca oamenii să nu le poată fura.

Geografia fantastică e mult mai distractivă decât cea reală, fiindcă pentru aceea trebuie să înveți o

grămadă de lucruri, cum ar fi populația și capitalele și vânturile, care nu sunt deloc interesante, dar la geografia fantastică nu faci decât să inventezi locuri.

— Ce *rost* are? s-a băgat Darren Hoey.

COR a dat ochii peste cap. Nu avea răbdare cu Darren, nici măcar cât mine.

— Cum adică, ce rost are? l-am întrebat și eu. E distractiv, adică e un *joc*. Jocurile nu au un rost.

COR mi-a zâmbit satisfăcută și și-a scuturat codițele, arătând că e de acord cu mine.

— Ba au, a spus Darren. Cum *câștigi*?

Ce întrebare de *băiat*!

— Nu câștigi, am zis eu. Pur și simplu, inventezi un loc, și cu cât îți imaginezi mai multe despre el, cu atât e mai interesant. Poți adăuga diverse lucruri, râuri, animale și orașe cu nume extraordinare și lanțuri muntoase uluitoare făcute din...

Aici am ezitat. Nu mă decisesem din ce erau făcute.

— Din pietre, a spus COR hotărâtă.

— *Toți* munții sunt făcuți din pietre, a zis Darren mijind ochii.

Ochii lui Darren sunt și-așa destul de înguști, de fapt, iar când și-i mijeste, aproape că dispar complet.

— Din pietre *comestibile*, am precizat cu un oftat care trebuia să însemne *Zău așa, Darren, revino-ți*, iar COR a râs pe înfundate.

Dar Darren se prinde mai greu. A rânjit răutăcios și a spus:

— Ooo, *comestibile!* Țsta e Cuvântul Zilei, donșoară Miranda?

Apelativul Țsta trebuia să mă facă să mă simt prost. Dar nu e tocmai nepoliticos. N-aș spune că-mi *place* să mi se adreseze cineva nu-tocmai-nepoliticos, dar n-aș spune nici că mă deranjează. Probabil că Darren mi-a vorbit așa pentru că el nu câștigă niciodată Cuvântul Zilei și e gelos.

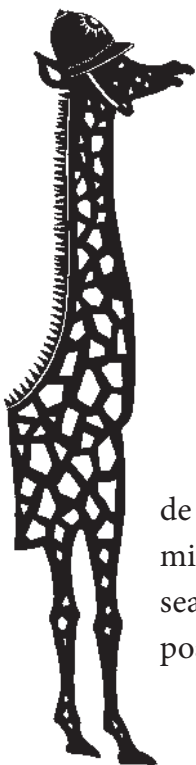
Toblerone* ar fi o variantă mai bună pentru un lanț muntos, m-am gândit eu mai târziu, dar nu i-am spus lui Darren, fiindcă deja se răstise și plecase și nu vedeam de ce ar fi trebuit să-i împărtășesc cele mai bune idei ale mele, când el se purta așa de urât. În ritmul Țsta, n-o să pot să-l conving să facă un gest frumos, iar Proiectul Darren va fi un eșec. COR a spus de la început că așa va fi. Nu-și poate închipui că Darren ar face vreodată un gest cătuși de puțin amabil.

Mi-am desenat țara fantastică, numită Mărinimie, dar e mai degrabă ca o hartă cu etichete, ca să știi cum se cheamă fiecare lucru și la ce folosește. Am hotărât că e o insulă, fiindcă așa sunt cele mai grozave țări, în opinia mea, mai ales Irlanda și Islanda. N-am fost niciodată în Islanda, dar un loc care are gheizere trebuie să fie grozav (bunica nu e de acord în privința asta, dar așa e ea).

* Baton de ciocolată de formă triunghiulară care seamănă cu un vârf de munte.

Am făcut și un oraș, numit Splendidisim, înconjurat de porți de argint și cu polițiști girafe, care văd pe deasupra acoperișurilor și îi prind pe tâlhari în gură și îi scutură bine și tot ce au furat le cade zdrăngănind din buzunare și din rucsacuri, diamante și obiecte din aur și tacâmuri cu înflorituri pe mâner. „Înflorituri“ e un cuvânt de-al bunicii, dar îmi place, nu ca majoritatea cuvintelor ei. Apoi, tâlharii mai și amețesc și le vuiește capul și îi dor oasele de la atâta scuturat, ceea ce e o metodă mai bună prin care să-i faci pe oameni să nu mai fie tâlhari decât mersul la închisoare, și e și mult mai ieftină.

De fapt, cred că e un loc miraculos.

Am vrut să-i povestesc Gemmei când am venit de la școală despre geografia fantastică și că Darren mi-a vorbit urât și că a râs COR de el, dar mi-am dat seama că nu mă asculta. Când o apucă tusea, nu se poate concentra la nimic altceva decât la tușit. E foarte

enervant, te dor urechile. Uneori, ți-ai dori ca, dacă cineva din familie tot trebuie să aibă o boală, măcar să fie una tăcută și demnă, de exemplu, să nu-și poată folosi picioarele, Katy (din *Ce a făcut Katy**).

De fapt, nu-mi doresc așa ceva, fiindcă a) nu are rost și b) probabil nu există niciun fel de boală care să fie tăcută și demnă; de obicei, implică scuipat și transpirații și gemete, indiferent de ce ar suferi persoana respectivă și c) e mult mai rău pentru ei decât pentru tine, așa că n-ar trebui să ai astfel de dorințe. Oricum, te obișnuiești cu tusea, dar nu-mi place când o apucă noaptea, fiindcă ai impresia că e gata să se înece, sau să-și înghită limba, sau așa ceva.

Darren Hoey mi-a spus odată despre un bărbat care și-a înghițit limba, ceea ce e o idee scârboasă și nu cred că se poate, fiindcă limba e ancorată în gură, n-ar avea cum să se *desprindă* și să alunece în jos pe gât. Știu asta, dar în toiul nopții astfel de lucruri par foarte reale.

Îl *urăsc* pe Darren Hoey.

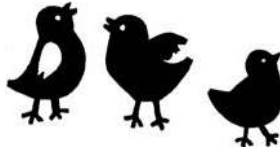
* *What Katy Did* (Susan Coolidge, 1872), carte pentru copii care spune povestea unei fetețe rămasă infirmă în urma unui accident.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Găini cu proteze

S-a întâmplat ceva miraculos. Taman bine, fiindcă începusem să fiu deprimată din pricina umilinței publice și a faptului că mama și tata sunt plecați și pentru că bunica e țcănită și foarte supărată pe mine. E ceva atât de miraculos, încât a trebuit să-i spun Gemmei, așa că am luat o felicitare și l-am fotografiat pe Iosif cu telefonul bunicii și am imprimat fotografia și i-am scris o felicitare de însănătoșire cât se poate de deosebită.

Probabil vă întrebați cine e Iosif. Am vrut să vă fac o surpriză. Acum, puteți citi totul în mesajul cel lung pe care i l-am trimis Gemmei și Totul Va Ieși La Iveală. E un miracol foarte bun, cred că veți fi de acord, dar e greu să-mi dau seama dacă l-am provocat prin ce am scris sau dacă a fost într-adevăr Zâna Măseluță.

Dragă Gemma,

Am inventat un bisturiu de gheață pentru operația ta, dar încă nu e patentat, așa că va trebui să te mulțumești cu cele obișnuite. Ideea cu cele de gheață e că nu dor, ci doar taie și se topesc și nu curge sânge.

Poza e cu Iosif, care e noul animaluț de casă al familiei. Nu știu cum o voi feri de *Tantum Ergo*, dar am făcut o cușcă pentru ea și pentru surorile ei (sunt trei), numai că, atunci când e vorba despre găini, i se spune coteț. L-am făcut din plasă de sârmă*, ceea ce e cât se poate de logic, dacă stai să te gândești, și e în garaj, unde *Tantum* nu intră niciodată, fiindcă e prea frig pentru el. Bunica s-a dus în oraș pe bicicletă ca să cumpere o lampă cu lumină infraroșie care să le țină de cald găinușelor. Câtă vreme *Tantum Ergo* nu află, ar trebui să fie în siguranță. Dacă citești asta când te trezești după operație, e în regulă, nu ai halucinații, totul e adevărat.

Și dacă auzi o poveste ciudată de aici, cum că bunica ar avea cancer, e doar o minciună. Sau, nu

* *Chicken wire*, în engleză, în traducere literală „sârmă de găini“.

tocmai o minciună. Mai degrabă o neînțelegere, așa că te rog să nu crezi, în caz că auzi așa ceva, și îți voi explica eu totul mai târziu.

Cu drag, cea mai bună soră a ta, M.

P.S. în caz că îți faci griji, avem și paie sau poate fân, nu știu niciodată care-i care, și, desigur, mâncare. Pentru găinușe. În garaj.

P.P.S. Darren Hoey a fost Oliver la concert, fiindcă vocea lui e mieroasă ca a unei mierle. Și asta e adevărat și nu e o halucinație, deși te înțeleg dacă asta crezi. COR își imagina că mierlele sunt la fel ca ciorile și că scot un zgomot strident îngrozitor. A fost foarte greu să-i explic că mierla e un anumit tip de pasăre, nu orice pasăre care se întâmplă să fie neagră*. A trebuit să-i arăt pe internet, fiindcă doar așa m-a crezut, și n-a fost prea satisfăcător, fiindcă tot a dat din cap, deși aveam DREPTATE, și a spus: „Ei bine, cui îi pasă?”

Mie îmi pasă.

P.P.P.S. Cum stai cu „Comoara din insulă”? Au găsit comoara?

P.P.P.P.S. Nu aveam de gând să aduc vorba de asta, fiindcă nu sunt sigură că ar trebui să știu, dar

* *Blackbird*, denumirea englezească a mierlei, se traduce prin „pasăre neagră”.

bunica mi-a spus că CW nu se simte bine deloc și îmi pare foarte rău și n-o să mai scriu, fiindcă o să-mi vină să plâng. Dacă se trezește, te rog să-i transmiți sărutări. Dacă nu te deranjează.

Acesta e miracolul. Găinile despre care am scris săptămâna trecută pentru tema de la școală s-au materializat, chiar în casa noastră. Trei, exact cum am scris în compunerea „Animăluțul meu“. Trei găinușe mici și negre cu pușișori albi. Bunica mi-a spus că le-a adus Zâna Măseluță, ceea ce e ridicol, în opinia mea, fiindcă nu e genul de lucru pe care îl face Zâna Măseluță, deși trebuie să recunosc că dintele meu a dispărut, în sfârșit, de pe noptieră. Totuși, sunt suspicioasă.

Dar e o vorbă, „dinți de găină“*, care înseamnă ceva foarte rar, așa că poate Zâna Măseluță are găini și de-asta îi trebuie atâția dinți, nu sunt sigură. E o idee bună, chiar dacă nu e adevărată: găini cu proteză. Atunci, s-ar putea ca Zâna să aibă niște găini în plus și de-asta să mi le fi adus mie. Totuși, mi se pare puțin exagerat să crezi toate astea. Zic și eu...

Puii de găină sunt mititei, niște ghemotoace drăguțe de puf, așa că nu vor face ouă decât mult mai încolo. Oare ouăle ar putea fi roz ca norii? Asta chiar ar fi un miracol.

* *As scarce as hen's teeth*, expresie în limba engleză care s-ar putea traduce prin „rar ca părul de broască“.

Mă întrebam ce nume să le pun, iar atunci mi-am amintit ce a spus bunica, atunci când am întrebat-o dacă n-am putea să avem și noi găini, așa că m-am hotărât să le spun Iisus, Maria și Iosif, deși toate sunt fete.

Habar n-am cum îți dai seama dacă sunt fete, dar bunica spune că există o meserie care se numește „sexualist de pui“.

I-am povestit lui COR, iar ea a zis că e scârbos și că, dacă ar spune cu voce tare „sexualist de pui“ în casa ei, cineva sigur ar plesni-o.

— Nu e așa de scârbos precum sună, COR, i-am explicat. Înseamnă doar o persoană a cărei treabă e să își dea seama care pui sunt masculi și care sunt femele.

— Tot e scârbos, a spus COR, fiindcă, vreau să spun, *cum* fac asta?

— Probabil există un aparat special. Măsoară hormonii sau așa ceva.

— *Hormoni?* a icnit COR. Căh!

— Sunt doar substanțe chimice, am spus eu. N-ai de ce să fii așa de sensibilă.

— Dar de ce trebuie să faci asta? a întrebat COR.

— Ca să știe care vor face ouă când cresc, toanto. Doar fetele vor face ouă când cresc. E logic.

— Logic, a repetat ea, deși îmi dădeam seama că nu îi dăduse niciodată prin minte.

Am invitat-o pe COR să vină la noi după școală ca să vadă găinușele. S-a îndrăgostit complet de ele, ceea ce nu mă surprinde, fiindcă sunt *divine*.

Bunica vrea să-i schimbe numele primei găinușe în Judy, fiindcă spune că nu suntem în Spania și nu poți să-i dai unui pui Numele Sfânt. Se pare că oricine poate avea numele ăsta în Spania, acolo nu e considerat sfânt.

— Tu i-ai pus numele pisicii după un imn, i-am amintit eu.

— E altceva, a pretins ea.

Așa spun mereu adulții.

Dar Judy e un mare pas înapoi față de Iisus, așa că nu o să o las pe bunica să scape așa de ușor. Nu după ce m-a umilit spunându-i lui COR prenumele meu secret. Poate credeți că e vina lui COR, dar, dacă bunica nu i l-ar fi spus, n-ar fi putut să-l strige, așa că e, cu siguranță, mai mult vina bunicii.

— De unde ai făcut rost de pui? a întrebat COR, uitându-se încântată cum Iosif sărea de colo-colo pe masa din bucătărie. I-ai cumpărat singură? Apropo, unde e sora ta? N-am văzut-o de o groază de timp.

— E la Dublin, i-am răspuns eu veselă, ceea ce era adevărat, dar, firește, nu era și tot adevărul. Bunica a cumpărat puii, numai că se preface că i-a adus Zâna Măseluță. Cred că se simte vinovată. Adică, știi tu, când infractorii fac ceva rău, trebuie să facă apoi și ceva frumos pentru persoana căreia i-au adus răul.

— De ce se simte vinovată bunica ta?

— Pentru că i-a spus cuiva numele secret al altcuiva, iar acea persoană le-a spus tuturor și cealaltă persoană *moare* de rușine.

— A, a făcut COR și s-a înroșit.

— Sau, am continuat eu, ar mai putea să fie un miracol. Venirea puilor, vreau să zic.

— Un miracol?

COR nu prea credea în miracole.

— Ceva imposibil pe care, totuși, ți-l poți imagina și care apoi chiar se adevărește. Ca Darren care m-a prins înainte să leșin.

— A, Darren e de treabă, a spus ea. De când știe să cânte și domnișoara Lucey a zis că e o mierlă, și-a dat seama că, dacă se poartă frumos cu lumea, o să fie plăcut.

— Asta *da* miracol! Caroline O'Rourke să spună ceva drăguț despre Darren Hoey. Ce s-a ales de lumea asta?

Găinușa mea preferată e Iosif, fiindcă piuie cel mai tare și pare puțin speriată și de-asta am ales s-o fotografiez pe ea pentru Gemma. Firește că nu i-am spus nimic Gemmei despre strângerea de donații pentru operația bunicii, fiindcă ar fi murit de rușine, gândindu-se ca nu cumva să creadă cineva că *ea* e cea care se operează (deși e adevărat, sau ar putea fi adevărat sau ar putea să devină adevărat). Nu i-am spus nici că toată lumea a aflat că mă cheamă Anastasia în certificatul de naștere, fiindcă asta e între mine și starea civilă și NIMENI ALTCINEVA și mi-aș dori să uite cu toții.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

Ferma de bacterii

Mama a sunat de dimineață de la spital și nu mai avea vocea ca un ciripit. Dimpotrivă. Avea un ton plat și fleoșcăit, ca un balon lăsat să se dezumfle de tot. Înainte, nu suportam vocea ca un ciripit, fiindcă suna ridicol și-mi zbârlea părul, ca un copilaș care face pi-ruete ca să se dea mare, dar trebuie să spun că vocea de balon dezumflat mi se pare și mai rea.

Ideea e că, până la urmă, Gemma nu se mai operează. Mie mi s-a părut o veste grozavă, pentru că urăsc și să mă *gândesc* la operații, dar se pare nu e deloc o veste bună. Mama spune că motivul pentru care nu se poate opera e că nu se simte suficient de bine. Știu, pare o nebunie, așa că o să repet, ca să fie clar: Gemma nu se simte destul de bine încât să se opereze.

Nu e ciudat? Adică, operațiile ar trebui să te facă să te simți mai bine, dar nu te poți însănătoși decât dacă ești bolnav, așa că e firesc să trebuiască să fii bolnav ca să ai *nevoie* de o operație, deci cum se face că trebuie să fii *sănătos* ca să te operezi? Ei?

Am întrebat-o pe mama la telefon, dar n-a înțeles întrebarea. Ar putea fi pentru că e bătută în cap sau pentru că n-am pus eu întrebarea destul de clar. Nu prea îmi place niciuna dintre explicații, să știți.

Tot ce a continuat să spună a fost: „Are o infecție. E foarte gravă. Așa că n-o pot opera.“ Și își trăgea nasul. Înțeleg de ce, dar e foarte greu să vorbești ca lumea la telefon cu cineva care își trage nasul.

Asta mi s-a părut că are logică, oarecum, fiindcă Gemma mi-a spus odată că ea e o fermă de bacterii. M-a făcut să râd, fiindcă e un mod amuzant de a privi lucrurile și, chiar dacă ea a spus-o ca pe o glumă, de fapt explică foarte bine situația. Înseamnă că trebuie să stai într-un salon izolat, care e varianta din spitale a celulelor separate pentru deținuții din închisoare, așa că nu e prea distractiv dacă tu ești cel care e o fermă de bacterii.

Mi-aș dori ca mama și tata să fie aici, ca să-i pot întreba mai multe, dar am rămas cu bunica pe cap. Oricum, nu mi-ar fi spus, chiar dacă ar fi fost acasă. Așa e viața pe aici, momentan, nimeni nu-mi spune nimic și se petrec lucruri groaznice, și cu cât se petrec mai des, cu atât se vorbește mai puțin despre ele. Mai

ales, nu de față cu mine. Doar dacă nu au încotro. De exemplu, vestea că operația nu mai are loc. A trebuit să-mi spună, fiindcă altfel aș fi pus întrebări agasante, pe care nu le suportă deloc.

Retrag ce am spus despre bunica. Face tot ce-i stă în putere. A fost foarte de treabă în privința găinilor și cred că m-a iertat pentru anunțul făcut de COR. (Nu că ar trebui să fiu iertată. N-am făcut *nimic*.) Dar nu e la fel ca atunci când toată familia e la un loc, iar Gemma e bine, așa cum stau lucrurile de obicei.

Înainte, îmi doream să am o familie normală în care să nu fie cineva bolnav tot timpul. Dar acum, mi-aș dori doar să ne întoarcem la nivelul nostru obișnuit de anormalitate.

În seara asta, discutam despre miracole cu Lucy Blăniță, care e un ursuleț foarte intelectual.

— Întâi, bunica s-a lăsat de fumat, i-am spus eu.

Lucy a fost foarte impresionată de asta. Nu știa. Am uitat să-i spun la momentul respectiv.

— Apoi, au apărut găinușele de la Zâna Măseluță, i-am mai spus.

După câte se spune, a zis Lucy Blăniță. Ține foarte mult să fie exactă.

— După câte se spune, am încuviințat eu.

Atunci, de ce nu încerci să faci ceva în privința fermei de bacterii? a sugerat Lucy Blăniță când i-am spus despre asta.

— Cum adică?

Uneori, Lucy e *prea* intelectuală.

Ei bine, ai putea să încerci să le distrugi, a spus ea.

— Ce să distrug?

Bacteriile, toanto.

Nu-mi place să fiu făcută „toantă“, să știți, dar Lucy Blăniță nu are pic de respect pentru sentimentele mele.

— Cum aș putea să fac asta?

În Mărinimie, bineînțeles, a spus Lucy, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Ceea ce nu era nicidecum. Cine s-ar gândi să folosească geografia fantastică pentru a trata infecțiile bacteriene grave? Doar un ursuleț vorbitor.

Apoi, a căscat și s-a culcat. Uneori, e un ursuleț care mă scoate din minți.

Am rămas trează și am avut diverse gânduri încâlcite o vreme, apoi m-am hotărât să fac un Tabel al Miracolelor, ca să îmi pun ordine în minte, iar acesta e tabelul de care sunt foarte mândră:

Descrierea miracolului	Cine l-a provocat	Observații
Oamenii care s-au dus pe mare într-o sită, cu sita plecat-au pe mare — și nu s-au înecat.	Edward Lear, un poet de demult	S-a întâmplat doar într-o poezie, așa că nu e tocmai adevărat.

Miracolele Mediciniei Moderne	Savanții, doctorii, farmacologii	Uneori funcționează, alteori, nu.
Leacul de la Lourdes	Fecioara Maria	Idem.
Bunica s-a lăsat de fumat.	Eu am scris despre asta într-o compunere.	Bănuiesc că am puteri miraculoase.
Lucy Blăniță vorbește.	Eu am inventat asta.	Dar e secret.
Darren Hoey s-a dovedit că are o voce mieroasă.	Asta s-a întâmplat de la sine.	Lumea e un loc miraculos.
Darren a fost drăguț cu mine când aproape am leșinat la concert în timp ce COR le spunea tuturor prenumele meu secret.	Am spus că voi începe Proiectul Darren ca să-l fac pe Darren să fie drăguț.	Sinceră să fiu, doar m-am gândit la asta, n-am scris într-o compunere sau așa ceva, deci s-ar putea să nu fi provocat eu miracolul.
Au apărut găinușe din senin.	Posibilitatea (a) Le-a adus Zâna Măseluță. Posibilitatea (b) Bunica mi le-a adus în secret. Posibilitatea (c) Am scris despre ele într-o compunere și am făcut un miracol.	Posibilitatea (c) e explicația mea favorită.

Cuțite de gheață pentru operații, care nu dor.	Am scris despre asta în geografia fantastică și apoi se pare că chiar există lasere pe lume. Bunica mi-a spus de ele.	Nu sunt sigură dacă e sau nu un miracol, dar, oricum, e un lucru foarte bun.
Ouă roz ca norii de la găini bălțate negru cu alb	Încă nu s-a întâmplat.	Țin pumnii strânsi.
Infecția Gemmei se vindecă.	Voi scrie despre asta în geografia fantastică și voi vedea dacă funcționează.	Strâng și tălpile.

Asta am scris pentru leacul miraculos împotriva bacteriilor:

Ferma de bacterii

În Mărinimie există o fermă de bacterii. E departe de oraș, în mijlocul unei mlaștini, unde oamenii nu se pot infecta. Totuși o fermă de bacterii nu e un lucru prea bun pe care să-l ai pe o insulă locuită și toți oamenii se întreabă ce e de făcut în privința ei, fiindcă locuitorii din Mărinimie sunt oameni grijulii. În mare.

Cea Mai Înaltă Girafă, care e, evident, Șeful Poliției, s-a hotărât că cea mai bună soluție ar fi

ca toate girafele polițiste să atace ferma de bacterii. Nu să distrugă ferma în sine, ci doar să calce în picioare toate bacteriile. Așa că și-a trimis toate trupele, până la ultima girafă, și au pornit spre mlaștină ca să calce în picioare bacteriile.

Am întrebat-o pe Lucy Blăniță ce părere are, când s-a trezit în cele din urmă, și a părut destul de nesigură.

Sună cam prea ușor, a spus ea, într-un final.

— Trebuie să fie greu? am întrebat eu.

Aș spune că miracolele sunt destul de greu de realizat, a zis ea.

Așa că m-am întors la treabă.

La început, totul a mers nemaipomenit. Girafele s-au distrat copios dând din copite și au reușit să strivească o grămadă de bacterii cu picioarele lor mari și butucănoase.

Dar, după o vreme, bacteriile au început să opună rezistență și, în loc să accepte să fie călcate în picioare, s-au cuibărit în copitele girafelor, care s-au pricopsit cu șchiopul girafelor, adică un fel de „bazaconie”, dar mult mai dureroasă*.

Așa că acum girafele trebuie să rămână la ferma de bacterii, fiindcă trebuie izolate, ca să

* Joc de cuvinte în limba engleză bazat pe asemănarea dintre *footrot* (pododermatită sau „șchiop”) și *tommyrot* (bazaconii).

nu le dea tuturor boala. Cea Mai Înaltă Girafă a trebuit să trimită niște oameni cu macarale să le hrănească, fiindcă nu sunt copaci la ferma de bacterii, iar girafele nu se vor însănătoși dacă nu sunt bine hrănite și dacă sistemul lor imunitar nu e bine întreținut.

Noi, cei din familie, știm totul despre sistemul imunitar, fiindcă Gemma trebuie să-și păstreze puterile. În casă avem o combinație ciudată de carbohidrați și mâncare sănătoasă și nu prea multă ciocolată. Cel puțin, nu pentru mine.

Lucy Blăniță a citit ce am scris și i s-a părut că are potențial.

— Are potențial miraculos? am întrebat-o eu.

Mmm, a făcut Lucy, *dar acum avem altă problemă.*

Așa că am întrebat-o care e.

Păi, uite, toată poliția se luptă cu infecția la ferma de bacterii. Nu e o idee prea grozavă. Închipuie-ți ce se petrece în Splendidisim.

Firește, are dreptate, ca de obicei. Treaba asta cu scrisul e mai complicată decât ai crede.

Așa că m-am hotărât că în Splendidisim toți hoții au luat-o razna, întrucât nu mai există poliție: se cațără pe burlane și buzunăresc oamenii ca să le fure telefoanele mobile și e haos, haos peste tot. Va trebui să-mi vină o idee, altfel tot Splendidisimul va fi

acaparat de grupări infracționale, iar oamenii obișnuți care nu sunt hoți vor vrea să-și facă rost de arme ca să se apere, iar asta nu se termină niciodată bine.

L-am întrebat pe unchiul Frank despre arme odată, să știți, fiindcă e destul de greu să înțelegi de unul singur.

— De ce e atât de rău ca oamenii să aibă arme? l-am întrebat eu.

— Fiindcă, dacă băieții buni vor avea arme, atunci vor deveni băieți răi.

— Asta-i culmea, i-am spus eu. Ar fi pur și simplu băieți buni cu arme.

— Nu, cei cu arme sunt mereu băieții răi.

— De ce? l-am întrebat eu.

A ridicat din umeri și mi-a spus:

— Așa sunt armele. Pur și simplu, așa funcționează. Poate doar în afară de puștile de vânătoare. Care sunt în regulă, la locul lor, câtă vreme nu ești fazan.

Mi s-a părut că înțeleg oarecum ce vrea să spună, dar, în același timp, nu era foarte clar. La fel ca viața, de fapt.

— Dar dacă ar avea arme și unii, și alții? i-am spus eu. Și băieții buni, și băieții răi.

— Asta se numește război, Miranda, mi-a spus el.

Ceea ce înseamnă că *acum* trebuie să fac cumva ca girafele să se vindece de șchiop, ca să se poată întoarce în Splendidisim și să-i controleze pe hoți și să împiedice izbucnirea unui război.

M-a luat puțin valul și m-am îndepărtat de miracolul pentru Gemma, dar nu se poate să izbucnească un război în Mărinimie, în opinia mea. Războiul nu e genul de lucru care ar trebui să se întâmple în Mărinimie. Se presupune să fie o Insulă a Păcii și a Bunătății, ca magazinele care vând cristale și tămâie și cheștiile pe care le atârni în copaci care clincăne când bate vântul.

Cea Mai Înaltă Girafă a chemat-o pe Marie Curie, Savanta care Rimează, ca să rezolve șchiopul girafelor, fiindcă are proprietăți curative. (De-asta o cheamă Curie, de fapt.)

Dr. Curie s-a gândit mult și bine ce să facă, apoi a dat comandă de câteva găleți bune cu medicamente pentru picioarele girafelor.

„Ne trebuie multe găleți”, a scris ea în formula-
rul de comandă, „și trebuie să fie mari, iar girafele
trebuie să stea în găleți multă vreme, ca picioarele
să li se îmbibe bine de medicament.”

– Va costa milioane de dubloni, a observat Cea
Mai Înaltă Girafă.

– Asta nu mă privește pe mine, a spus Marie
Curie, Savantul care Rimează. N-aveți decât să
dați din mână în mână o pălărie.

Așa că Cea Mai Înaltă Girafă și-a scos propria
caschetă superînaltă și i-a dat-o Girafei de pe
Locul al Doilea ca să facă o chetă de dubloni.

Dublonii sunt banii din Mărinimie, apropo. Nu am inventat eu cuvântul. Sunt bani de pirați și apar în cărți precum *Comoara din insulă*, cred. E un cuvânt pe cinste, în opinia mea, dar sensul nu e foarte interesant, așa că nu l-am folosit la Cuvântul Zilei. În schimb, am folosit „macara“, care e un cuvânt mai puțin frumos, dar ideea e mai interesantă. În opinia mea.